

MILAN BOZIC

CELJE JE DOBILO UMETNO DRŠALIŠČE

Dolgoletna želja članov Hokejsko drsalnega kluba in ljubiteljev zimskega športa po umetnem drsališču je bila izpolnjena 18. novembra 1966. leta. Ta dan je bila namreč interna, tri dni za tem, 21. novembra pa slavnostna otvoritev umetnega drsališča v celjskem mestnem parku. Organizatorji in nosilci akcije za gradnjo umetnega drsališča so otvoritev novega športnega in rekreacijskega objekta združili s proslavo dneva republike in 25-letnico vstaje jugoslovanskih narodov. Otvoritev tretjega umetnega drsališča v Sloveniji (doslej na Jesenicah in v Ljubljani) ter petega v državi, (Zagreb, Beograd in prej navedena tri slovenska) je uvrstila Celje med najmočnejše športne centre pri nas, hkrati pa dala priznanje HDK Celju za njegovo dvajsetletno delo.

Celje je dobilo umetno drsališče in ledarno. V mestnem parku je po treh letih prizadevnega dela zrasel objekt, ki je lahko v ponos mestu ob Savinji. Z drsališčem in poznejšo ureditvijo treh teniških igrišč je objekt na desnem bregu Savinje postal najmočnejše žarišče športnega in rekreacijskega udejstvovanja zlasti mladega dela prebivalcev celjskega mesta. Vendar tu ne gre samo za drsališče. Betonska ploskev bo sprejela v poletnih mesecih kotalkarje, na njej se bodo lahko shajali ljubitelji različnih iger z žogo itd. To pa je tudi prostor za poletne gledališke igre, za nastope folklornih in glasbenih skupin, za festivale, zborovanja in podobno. Že konec junija in v začetku julija 1967. leta je ta prostor sprejel člane Mestnega gledališča ljubljanskega in Slovenskega ljudskega gledališča Celje. Postal je prizorišče poletnih iger; postal je več kot samo športni in rekreacijski center.

Gradnjo umetnega drsališča v Celju lahko imenujemo solidarnostno akcijo mesta ob Savinji, njenih prebivalcev in predvsem še delovnih kolektivov. Ta primer je potrdil, kaj se da napraviti, če se najdejo prizadevni amaterski delavci in če njihovo pobudo osvojijo tudi delovne organizacije. Rezultat takšnega skupnega dela je objekt, ki je bil ob koncu 1966. leta vreden okoli 300 milijonov starih dinarjev.

Gradnja umetnega drsališča je doživela in preživela nekaj korenitih omejitev na področju investicijskih vlaganj. Toda navzlic temu

je šla naprej, počasneje sicer, pa vendar z zanesljivimi koraki. Tudi takrat ko je kazalo, da so vsi napori zaman, moči niso opešale. In prav v tem je dokaz, da je imela gradnja tega objekta svoje družbeno opravičilo. V akciji so aktivno sodelovali ne samo člani gradbenega odbora, ki jih je imenovala Skupščina občine Celje, marveč tudi celjska občinska skupščina, občinske družbeno-politične organizacije in predvsem še delovni kolektivi. Med temi je treba na prvem mestu omeniti Cinkarno. Vrednost njenega celokupnega deleža je znašala blizu 100 milijonov starih dinarjev. Pomemben delež v obliki rednih in premostitvenih kreditov je dala občinska skupščina. Prvi, ki je prispeval denarno pomoč, je bil kolektiv Aera. Ta je v dobi gradnje drsališča prispeval 25 milijonov starih dinarjev, v 1967. letu pa odobril še 50 milijonov starih dinarjev za gradnjo tribune. K izrednemu uspehu akcije so pripomogli še kolektivi: Elektro Celje, Železarna Štore, Ingrad, Kovinotehna, EMO, Moda, Tkanina-galanterija, Žična, Toper, Cestno podjetje, Celjski tisk, Tehnomercator, Merx, Kreditna banka, Splošna zavarovalnica, Vodna skupnost Savinja, Klima, Libela, Izletnik, Gozdno gospodarstvo, LJK Savinja, PTT itd. Seznam kolektivov industrijskih in drugih podjetij, obrtnih delavnic in zasebnih obrtnikov obsega okoli 200 imen. Vsem tem je treba dodati še izreden delež pripadnikov celjske garnizije JLA, ki so s prostovoljnimi delovnimi akcijami prispevali nekaj milijonov starih dinarjev.

Gradnjo umetnega drsališča je vodil poseben odbor, ki mu je predsedoval Jože Jošt. Svoje najzvestejše sodelavce pa je imel v Milanu Božiču, Albertu Kerkošu, Branku Verstovšku, Francu Kraglu, inž. Janku Ručigaju, inž. Jakobu Razpotniku, Slavi Faletič, Zdravku Trogarju, Milanu Hohnjecu in v končni fazi še v Igorju Golobu, Francu Slokanu, inž. Emilu Krivcu, Aleksandru Rojniku in inž. Tonetu Žerjalu. In končno so bili tu še ostali člani upravnega odbora HDK Celje kot Rajko Juršič, Franc Dobovičnik in Franjo Dolžan, ki so prav tako nesebično pomagali v vsaki akciji.

In še eno dejstvo je treba omeniti: če bi ne bilo kolektiva celjske Cinkarne in tolikšnega razumevanja, kot so ga pokazali vsi v njem, zlasti pa glavni direktor inž. Drago Čeh, bi Celje drsališča ne dobilo.

Začetek končne akcije datira na dan 30. januarja 1963. leta. Začela se je na Okrajnem komiteju Zveze komunistov v Celju pri sekretarju Francu Simoniču. Ko mu je predsednik HDK Celje Milan Božič zaupal namero Cinkarne, da zgradi za svoje lastne proizvodne potrebe ledarno, je takoj razumel pobudo in ji odprl pot. V prvih razgovorih z glavnim direktorjem Cinkarne, ki so bili še isti dan, so sodelovali še sekretar Občinskega komiteja ZKS Stane Divjak ter inženirja Janko Ručigaj in Jakob Razpotnik. Tako je stekla akcija, ki je trajala tri leta in se žal končala prepozno, da bi lahko Celje sprejelo del organizacije svetovnega prvenstva v hokeju na ledu v Ljubljani.

Pogled na umetno drsališče v celjskem mestnem parku (Fotografija Viktor Berk)

V priznanje in zahvalo vsem tistim, ki so v največji meri pripomogli, da je Celje dobilo umetno drsališče je HDK Celje ob otvoritvi objekta imenoval dva častna predsednika (Jože Jošt, inž. Drago Čeh), podelil 17 diplom častnih članov in 13 posebnih priznanj.

Načrte za gradbeni del objekta je izdelal inž. Milan Mihelič (Konstrukta, Ljubljana), za strojni del pa inž. Ludvik Šef, prav tako iz Konstrukte v Ljubljani. Vsa gradbena dela je izvršilo GIP Ingrad, Celje, montažo strojev in cevi v drsalni ploskvi pa Klima, Celje. Stroji so italijanskega izvora Samifi, Milano. Brezšivne cevi (samo v ploskvi jih je nad 26 km) je dobavila železarna v Sisku.

Novo umetno drsališče v Celju je zaživelo takoj po otvoritvi. Na slavnostni otvoritvi 21. novembra 1966. leta sta igrali mlada reprezentanca Nemške demokratične republike in Jugoslavije tekmo v hokeju na ledu. Rezultat je bil 4:4.

Drsalna sezona 1966/67, ki je trajala do konca marca, je imela 107 drsalnih dni. V tem času je drsališče obiskalo 37.365 drsalcev. Bili so dnevi, ko se je drsalo tudi po 800 otrok na dan. V istem obdobju je bilo v Celju 12 tekem v hokeju na ledu, od tega 7 mednarodnih. Celje so obiskala mnoga češka in avstrijska moštva, reprezentanca Nemške demokratične republike ter reprezentanca jugoslovanskih izseljencev v Kanadi. Prve dni marca je bila velika drsalna revija z udeležbo naj-

boljših sovjetskih, avstrijskih, madžarskih in jugoslovanskih umetnostnih drsalcev. HDK Celje je ob prehodu starega v novo leto pripravilo edino prireditev v Celju v počastitev dedka Mraza. V drsalne šole je vključilo okoli 500 otrok. Zanje je pripravilo tudi pustno rajanje. Skratka, drsališče je polno zaživelo in potrdilo, da je najmočnejše in najpriljubljenejše športno in zlasti rekreacijsko središče v mestu.

Z otvoritvijo drsališča dela niso bila končana. Nadaljevala so se z gradnjo tribune, restavracijskih prostorov itd.

V marcu 1967. leta je HDK Celje na predlog kolektiva Aero, ki je dal finančna sredstva, kupil bronasti kip akademskega kiparja Vladimira Stovička »Kotalkarica«. Kip stoji začasno v avli novega objekta.